Играта Карантина

От гората се появиха едни нови вируси. Малки, диви и скокливи. И те напуснаха гората, защото там не живееха добре. Живееха най-добре вътре в хората. А това караше хората да се чувстват зле. Да се разболяват. Най-често за малко и леко, но ако влезеха много от вирусите – хората се разболяваха тежко. Особено по-слабите и по-старите от тях.

И настанаха лоши времена за хората. Вирусите скачаха от човек на човек. А, ако не уцелеха човек, попадаха там, където хората пипаха с ръце. А после с тези ръце се пипаха по лицата.

Или пипаха лицата на близките си. Или пипаха храната си.

И така новите вируси влизаха в телата на хората през устата и носа. И се настаняваха да живят в телата им. А хората се разболяваха.

Вечер родителите шепнеха някакви неща, а децата се ослушваха тревожно. Току някой близък, познат или съсед лягаше тежко болен. Животът на хората се промени към много лошо. И се зачудиха какво да правят.

Е, хората все пак са по-умни от вирусите и го измислиха. Измислиха си играта на карантина.

Започнаха да стоят далеч един от друг и така вирусите колкото и да скачаха, падаха на земята и не можеха да стигнат до друг човек.

Хората започнаха да си мият ръцете по-често. И така дори и да пипнеха някой вирус с ръка, той не стигаше до лицата им, а отиваше в канала.

Хората се затвориха вкъщи. Децата при родителите. Родителите при децата. Задено с бабите, дядовците, котките и кучетата. И вирусите не можеха да намерят хора, върху които да скочат.
„Не си лапай ръцете!“ , „Не си пипай лицето!“ - се чуваше в началото доста често. Но децата разбраха, че този път това е важно и спряха. А това доста намали караниците в семействата.
И дойдоха интересни времена. Времената на играта карантина. Родителите си стояха повече
вкъщи. Децата също си стояха вкъщи. Когато времето беше хубаво, излизаха заедно в парка или в планината. И сякаш всички имаха повече време за онези неща, за които иначе все не стигаше време – да си играят заедно, да оправят стаята, да прочетат някоя книжка или просто да се гъделичкат.
И докато четяха книжки и си играеха, и се гъделичкаха, вирусите си тръгнаха. Нямаше вече хора, върху които да скачат, и затова решиха да се махнат. Какво да правят там, където няма хора, лесни за влизане в тялото им?
Отново се върнаха старите времена. Но всички помнеха играта на карантина – онова интересно време, когато нещата бяха различни. Малко плашещи, малко странни, но повече пълни с игра
и гъделичкане.

ИЗДАТЕЛСТВО РИБКА